

Bir zamanlar yatağından hiç çıkamayan küçük bir kurt vardı...

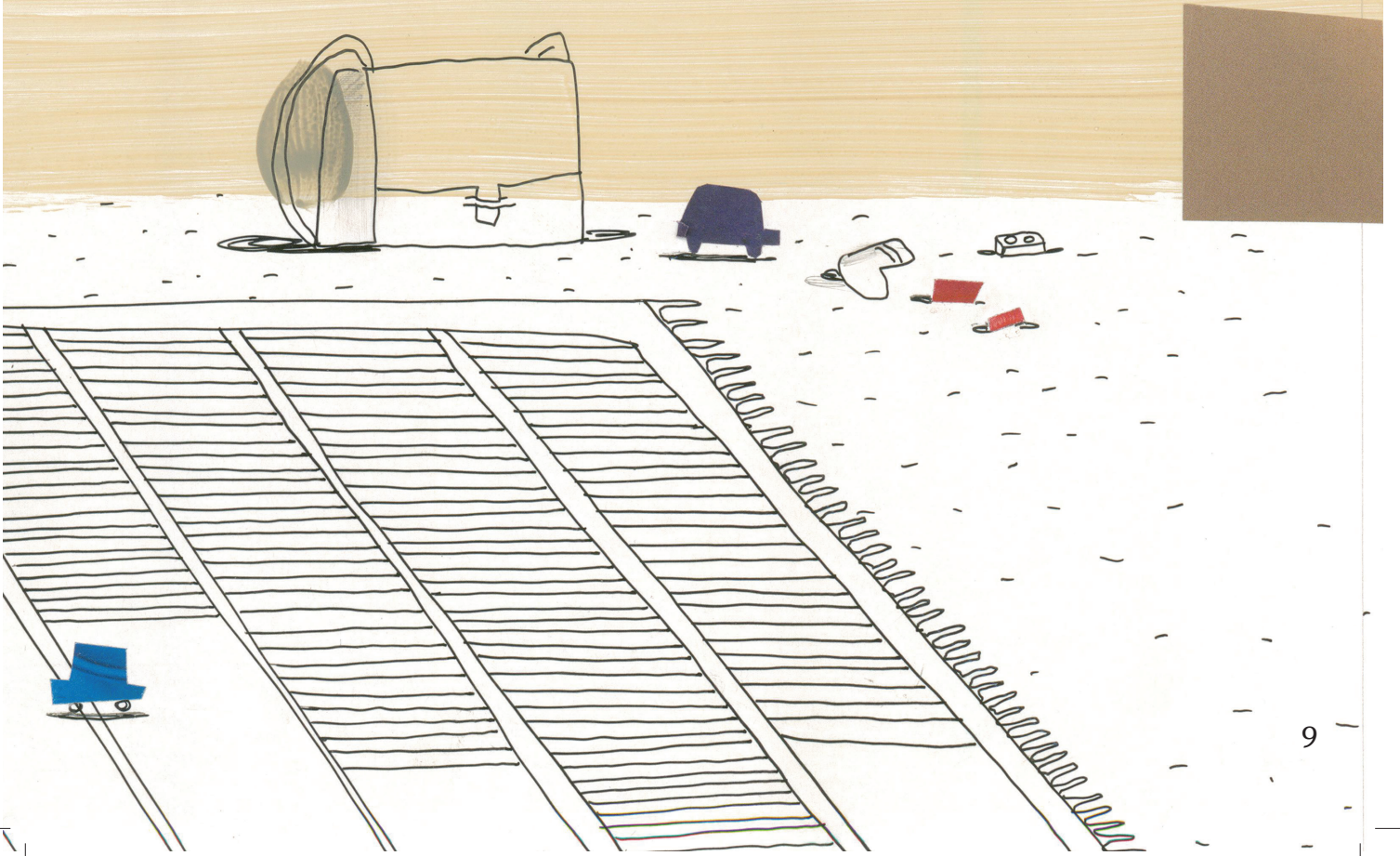
Yatağından çıkamama sebebi, kollarını ve bacaklarını hareket ettirememesi değildi. Küçük kurt aslında okula gitmek istemiyordu. Hatta okula bir daha adımını dahi atmak istemiyordu. Ama yaşıtı olan diğer bütün küçük kurtlar gibi okula gitmesi gerekiyordu.

Küçük kurdumuz gözlerini açar açmaz, üzüntüden kalbinin derinliklerinde gitgide büyüyen bir yumru hissetmişti. Kalbi gittikçe ağırlaşmış, yataktan hiç çıkamaz olmuştu.

Aslına bakarsanız, küçük kurdumuz çok üzgündü
çünkü okuldaki diğer küçük kurtlar ona hiç nazik
davranmıyorlardı. Onlar öyle kaba, öyle kabalardı ki...
Küçük kurdumuz yatakta dönüp duruyordu. Derken
sanki ayaklarının altında yaylar varmışçasına
yerinden sıçrayarak bağırdı:
“Yeter artık!”

Evet, bütün cesaretini toplayıp okula gitmeye karar vermişti. O küçük kaba kurtların karşısına çıkıp artık ona sataşmayı bırakmalarını söyleyecekti.

Küçük kurdumuz daha önce ondan hiç görülmemiş bir hızla giyindi ve kahvaltısını bir lokmada midesine indirdi. Daha önce hiç bu kadar hızlı yemek yememişti.

